

1472 metais, per karą tarp Volteros ir Florencijos, vienas florentietis kareivis iš Volteros katedros paėmė vertingą dramblio kaulo komuninę su joje buvusiomis konsekruotomis Ostijomis. Išėjęs iš bažnyčios, apimtas įsiūčio Jėzui, jis trenkė komuninę į bažnyčios sieną. Ostijos iškrito ir slėpiningos šviesos nutviekstos pakilo į orą ir ilgą laiką liko ten kyboti. Tą atsitikimą matė daug žmonių.

Katedros interjeras

Miesto panorama

Tarp pagrindinių priežasčių, dėl kurių prasidėjo beprasmis Allumjerų karas (pasibaigęs 1472 metais Volteros apiplėšimu – tai buvo Montefeltro kunigaikščio ginkluotų būrių darbas) būtina pažymėti kontrastus tarp įvairių socialinių sluoksnių ir asmeninių Lorenzo di Medici interesų. Florencija negražiai elgėsi su Volteros žmonėmis, šiurkštus elgesys daugelį pasiturinčių šeimų paskatino emigruoti, o jų nuosavybė buvo nusavinta bankroto kainomis.

Tokių istorijos momentų

1472 metais įvyko Eucharistijos stebuklas. Tarp stebuklą aprašančių liudijimų randame brolio Biagio Lisci, tiesioginio liudytojo, rašytinę ataskaitą, kuri dabar saugoma Volteros šv. Pranciškaus bažnyčioje. Savivaldybės aktai

laikomi municipalinėje Volteros bibliotekoje. Kareivis florentietis įžengė į katedrą ir iš tabernakulio pasisavino ciborijų su konsekruotomis Ostijomis, taip pat ir kitų sakralių daiktų. Vos išėjęs iš bažnyčios jis, kamuojamas stiprios neapykantos Jėzui Eucharistijoje, sviedė komuninę į sieną. Ostijos, tarsi kažkokios nematomos rankos laikomos, pakibo ore, visos švytėdamos. Kareivis iš baimės krito žemėn ir graudžiai pravirko atgailos ašaromis... Šį stebuklą regėjo ir paliudijo daug žmonių.

Š. Pranciškaus bažnyčia

Volteros vaizdas